

JEAN ARTHUR RIMBAUD

OPILÝ KORÁB *

Když po řekách jsem plul, jež bezcitně se valí,
tu necítil jsem se už veden vláčnický;
z nich řvoucí rudouši si terců nadělali,
je nahé přibívané na pestré kolký.

27

O všechny posádky jsem bez starosti zůstal,
anglickou bavlou či flámskou veza rež.
Když s mými vláčnický ten hloupý povyk ustal,
mě řeky nechaly pak plouti, běž jak běž.

V zuřivé šplounání a mořské přivaly
já, hloušší oné zimy nežli mozek dětí,
já běžel jsem! a věru dosud neznaly
urvané půlostrovy vítěznější změti.

Tu bouř mi poželhala, procištěmu spáči.
Po deset nocí já jak zátka tancil jsem
po moři, utopenců věčném dodavači,
nežele majáků s jich hloupým pohledem.

Sladší než dítěti je maso jablek, vnikla
mně voda zelená v jedlové kostry klín,
a hned mým kormidlem a hákem kamsi smýkla,
smývající zvracení a skvrny modrých vín.

A potom jsem se už jen v básni moře koupal,
hvězdami nasáta jež tajuplně plá,
hltaje sinou modř, kde časem v snách se houpal
vrak urvaný a bledý, lidská mrtvola,

28

kde náhle zbarvuješ ty plochy modra v šíru,
ty rytmy šílené pod rusým típytem dne,
pruďší nad alkohol, šířší nad vaši lýru
kvasiti hořká plavost lásky započne.

Znám smrtě a praskající blesky na nebi
a příboje a proudy; večery znám svěží,
znám jitra nadšená jak hejna holubi,
a časem viděl jsem, co člověk užíel stěží:

jak v západu, jejíž třísni hrůzy mystické,
sedliny mraků dlouhé, fialové vzplály,
jak hercům podobny v hře veleantické
svých přílbic chocholy do dále vlny valí.

Já snil noc zelenou, kdy oslňuje snůh,
pocely rodící se zvolna v očích moří,
šťáv neslychaných oběh, zpěvně prozrnělých
fosforů probuzení ve žlutí a modři.

Jak hysterický kravín řvoucí vlnu ryčnou
po měsíce jsem sthal v bradel úskalí,
nemysle, že by moří mordu dýchavičnou
Marií zářné nohy ukolébaly.

29

U Florid užasných mi, vězte, bylo jeti,
kde s květy směšují se oči pardálí
a duhy napjaté jak uzdy s lidskou pletí,
kde siná stáda moří plynou do dále.

Močály kvasit zřel jsem, chvorí prutiny,
kde celý leviatan puchří v bažin síti,
sesutí vodních hor za větrů tišiny,
a dálky nesmírné, jež v propasti se řítí,

led, slunce stříbrná, vln perleť, žhoucí bání,
dno s vraky ohavnými v hnědých zátokách,
kde hadi obrovští a štenicemi žraní
padají s křivých pňů a šíří černý pach.

Byl bych rád ukázal ty zlaté ryby dětem,
ty ryby zpěvavé vln modrých. Květy pěn
žehnaly odpoutané moje toulky světem,
já nevýslovnými byl vichry okřídlen.

Když na mne únava a trýzeň pásem padla,
vzlyk moje kolébavý, sladký ke mně nes
své květy stínové a žlutá přísavada,
a jako žena já jsem na kolena kles,

30

tak skoro ostrov již, na jehož pídou lehkou
trus ptáku svárliivých a plavookých pad,
a kymácel jsem se, když klostrou mojí křehkou
pozpátku do hlubin šli utopenci spat.

Tož, koráb zbloudilý do zátok husté kštitce,
až v éter zavátý, kde nežije ni pták,
jejíž žádný monitor, hans žádná plachetnice
by nevylovily, opilý vodou vrak,

já volný, dýmající, mlhou zatopen,
prodrav se oblohou zarudlou jako stěna,
kde lišej slunce vzkvet i azurový hlen,
pro dobré básničky pochoutka vytvožená,

jenž od ryb elektrických ztřísněn běžel jsem,
paluba šílená, v průvodu mořských koní,
když nebe zámořská se žhnoucím trychtýřem
Červencí palicemi rozdracena roní,

jenž na mil padesát se třás, když ryk svůj zvedal
říjící Behemot a husté maelstromy,
jenž modrá utkvění jsem věčně věků hledal,
dím, je teď Evropy zdí starých líto mi.

31

Viděl jsem archipely hvězd, a ostrovy,
kde plavci dokorán horečné nebe bylo;
v těch nocích bezedných zda spíte snad, ó vy
bez počtu zlatí ptáci, příštích časů sílo?

Však přilíš plakal jsem. Vždy luna kruta bývá,
je hořké slunce vždy, zjitřen se rodí den.
Mne lásky nadmula malátnost opojivá.

Oh, ať mi praskne kýl! Ať v moři pojdu jen!

Toužím-li po vodě, tož po evropské louži,
černé a studené, v balzámu večera
kde dítě na bobku, truchlivé, pouštět touží
svou loďku křehoučkou jak motýl za jara.

Již, vlny, nemohu, omýván vaším steskem,
nákladů bavlnářských rychlost předstihnout,
ni projet pochodní a vlaječ pyšným leskem,
ni pod strašlivými pontonů zraky plout!

l Oeuvres

*(přeložil Karel Čapek s rysováním
příkladu G. K. Hermann)*

Výbor francouzské poezie. Přeložil Karel ČAPEK. V Praze: Levné knihy KMA, 2000.
ISBN 80-86425-93-2.